

שופרא

מאת: אייל ויזר

בימוי: אלון כהן

דמויות:

אנה
 אישה במחשב
 שלימוביץ'
 שכן

אנה: כולם כאן. אפשר להתחיל.

(אנה מביטה ארוכות, הרבה מעבר למצופה, בנוכחים. לכשהיא מסיימת להביט בכולם בעיניים, היא נושמת נשימת אנחה)

אנה: אני תמיד לוקחת נשימת אנחה גדולה וטובה לפני שאני מתחילה, ואני חושבת שאנחנו מתחילים. תרשו לי לקחת את המושכות ולהתחיל. בשביל מה אנחנו פה? בשביל לבדוק, לברר, לחקור, לשאול שאלות עמוקות, שאלות שהן בטבור הקיומי של כולנו, שאלות שהן מעבר לטקסט. מעבר לשפה. איך תיקשר האדם הקדמון, טרם הומצאה שפה כלשהי?

(אנה שואגת כמה הברות לא ברורות)

(לשכן) הבנת אותי? (לקהל) מישהו הבין אותי? צריך זמן. לא הכול אנחנו יודעים, מה לעשות? לא הכול. יש דברים שאנחנו פחות יודעים ויש כאלה שיותר. מה יותר? מה פחות? בדיוק בשביל זה אנחנו פה. זה, אגב, מה שאמרתי עכשיו בשפה קדומה. אתם עוד תלמדו להקשיב.

תודה. תודה לכם על מסע הגילוי העתידי והמשותף שלנו. תודה על ההזדמנות שאפשרתם לעצמכם ולי לחקור את סך כל המרכיבים של אותו "אחד" שהופך אותנו למי שהוא אנחנו. כאשר נכיר את עצמנו טוב יותר, את המכלול הזה שאנחנו מגדירים כ-"אני", נוכל להתפנות לקבל את מה שהוא לא "אני". כן, מה לעשות, בכל זאת, יש עוד "אני" אחרים בעולם הזה, חוץ מ"אני".

עוד רגע נתחיל במעגל השמות שלנו, שבו גם אתם תיקחו חלק...
 לא להיבהל! אני כבר רואה את הבעתה בעיניים שלכם, אתם לא עומדים כאן במבחן, אני לא עומדת כאן במבחן, אתם בוחנים אותי? אולי אתם אלה שמעמידים את עצמכם במבחן? בציפיות של עצמכם? לא פה, פה ננסה להשתחרר מהן, כשאני אומרת את זה, תראו איך פתאום אנחנו פחות לחוצים, צריך רק לדבר על הדברים, אולי לא לדבר במילים...

אנה שוב נוהמת

צריך רק לתקשר, צריך רצון לתקשר! בסך הכול שם, בסך הכול מרכיב אחד בתעודת הזהות שלנו, יש לנו עוד המון אלמנטים שמרכיבים את עצמנו, את הזהות שלנו, חוץ משם, מה זה שם? (פונה

לקהל ושואלת לשם אחד הצופים) מי החליט שלזה קוראים "...."? אולי אני רוצה לקרוא לזה עציץ? שפה נורא תוחמת, נורא מגבילה, נורא סטריאוטיפית. למילה יש כוח להגביל, לסרס.

(סבב שמות עם הקהל – אלתור)

אנה: אנה? אנה - לאן? אנה - היכן? אנה - לאיזה מקום? אנה - איפה? המון שאלות עולות רק משם אחד וזה רק השם שלי. "אנה" – אני בערבית. "אנה" - במחסום, "אנה" - תן לעבור, "אנה" - אבל יש לי תעודה כחולה, "אנה" - אני בהיריון, "אנה" - תן לעבור, "אנה" - אני צריכה הולכת בית חולים של יהודי, "אנה" הלך התינוק. "אנה" – נקמה. "אנה" - דם יהודי ישפך, "אנה" – אני ארקוד על הקברים של היהודים. "אנה" - ירושלים תהיה בירתנו. כמה אסוציאציות בשם אחד והכול מתנקז בי.

זה רק מסתבך, קצת סבלנות. זה בדיוק מה שנעשה היום – נבדוק איך זה להרגיש אנחנו בתוך השם שלנו, איך זה להרגיש שאומרים לך "אנה, בבקשה ממך, אנחנו צריכים את הסטודיו ליום שבת, כי יש לנו חזרות לאירוע פרינג", "אנה, תני לילד שלך ציפרלקס, הוא עוקר את העין של נטע", "אנה, להיות אם חד הורית זה עניין של בחירה" סליחה?! "בחירה"?!

אנה מכה בגונג ופונה לשמילוביץ' ומדרבנת אותו לדבר.

שלימוביץ':

אני לא...אז כתבתי.

בא לי בטוב

בא לי ברע

בא לי גבר

בא לי בחורה

בא לי ביחד

בא לי לחוד

בא לי מלפפון, ענק

בא לי עמוד

בא ברגוע

בא לי בשוק

בא לי בשטח

בא לי עמוק

בא לי כל לילה

טוב, אז לא, כי כואב לי הראש

בא לי שרב

בא לי מלקוש

בא לי קילשון

בא לי מגל
 בא לי בצורת
 בא לי משגל.
 בא לי הכול
 ובא לי לא כלום
 בא לי חוכמה
 בא לי טמטום
 בא לי בימים
 בא לי בלילות
 בא לי שמישהו ידפוק לי מכות
 וחזק בבקשה..

בא לי ליטוף
 בא לי חיבה
 בא לי בקריזה
 ממש בלי סיבה
 בא לי יס
 בא לי הוט
 בא לי סמים
 בא לי לבכות
 בא לי לפרגן לה
 בא לי גם לא
 בא לי ללכת
 והכול בגללו
 בא לי עוד כסף
 בא לי דלות
 בא לי על נשף
 בא לי רוח שטות
 בא לי מנהטן
 בא לי מנלי
 בא לי מפתיע
 בא לי באנאלי
 בא לי יונג
 בא לי יאנג
 בא לי סחי
 בא לי באנג
 בא לי בתחת
 בא לי בפה
 בבית המרקחת

ובבית הקפה
 בא לי לשיר
 בא לי לסתום!

שמילוביץ' מכבה את הטייפ ומתיישב במקומו.

אנה מכה בגונג.

אנה: תודה.

אנה מדובבת את האישה במחשב לדבר

אישה במחשב:

תמיד הוא סיים בחיוך. בסמיילי כזה.

חייכן, מן חיוך ביישני, מהוסס, מובך, תמים. תמיד עם חיוך על השפתיים. חיוך, נקודתיים, סגור סוגריים.

אהבתי את זה אצלו, את היכולת שלו, למרות ועל אף הכול להיות מאושר, להסתכל על הורוד, להסתכל על הכוס המלאה, למצוא חיוך פנימי קטן כזה לכל מצב. וגם אם יש רגעים קשים ולכולנו יש רגעים קשים, למי אין? לשמור על הסמיילי הפנימי הזה. אולי הדבר שאני הכי זוכרת, זה - את החיוך הראשון שלו. זה היה רק "היי", סמיילי. עניתי לו "היי" והוספתי גם אני סמיילי, ניסיתי לענות באותה שפה, גם אני. עדיין לא ממש הכרתי אותו. לא ידעתי מה מסתתר מאחורי הסמיילי הזה, אולי זה משהו רגעי, יכול להיות שהוא בן אדם שרגע אחד שולח לך סמיילי ורגע אחרי מעביר לך שלושה סימני קריאה שהיו מפילים אותי למיטה לדיכאון של כמה ימים, סרטים סוג ז', שעות מול המקרר ושבועות של הלקאה עצמית - למה אני לא מרימה את התחת והולכת לחדר כושר?

מצטערת, אני פשוט יצאתי מקשר קשה.

"אז מה המצב?", הוא שאל, סימן שאלה, סמיילי.

מתעניין לשלומי? מממ....

ירד גשם בחוץ ועניתי "לא רע, אין תלונות, מה איתך?" סימן שאלה. כאן הפסקתי עם הסמיילי. זה לא הרגיש לי אמיתי, לא יודעת, זה לא עבד לי. אולי זה בגלל שירד גשם בחוץ והייתה לי מן צביטה בלב כזו, שלא בא לי סמיילי, בא לי שסמיילי אליי.

"אז מה אתה מחפש?" סימן שאלה. שאלתי, שאלה פתוחה, בלי סמיילי, שיענה מה שיענה.

"קשר" סמיילי. הפתיע עם הישירות. בחור רציני.

"ואת, גם?" סמיילי.

"כן". נטול סמיילי, בכל זאת, בחוץ עוד ירד גשם והרגשתי שאני קצת פינוקי.

הוא המתין כמה שניות והמשיך עם הכנות, שפרקה אותי, המיסה אותי, הוכיחה שיש עוד כמה גברים בעיר הזאת שמקבלים את עצמם כמו שהם.

"ויש עוד משהו שאת צריכה לדעת עלי" שלוש נקודות, סמיילי.

"מה?" סימן שאלה.

"אני יכול לסמוך עלייך?" סימן שאלה, סמיילי.

"ברור" עם סמיילי, כדי שידע שהוא מצא כתף.

"את בטוחה?" סימן שאלה.

"כן...נו.." אמרתי כתף, לא?

"אני..." על המסך הופיע אחריה האות "ע", בלי סמיילי.

זאת אומרת שידעתי שאחריה אמורות להגיע עוד כמה אותיות, כי כבר התרגלתי אליו, הוא לא

היה משאיר אותי בלי סמיילי סוגר.

ע? ע? מה ע' עכשיו? גלגלתי את הע' בראש... ע'-עובד עירייה? ע'-עובד זר? ע'-ערבי? ע'-עורב?

השכן

ערפד?

אישה במחשב

אוקי, אז למה להיות כל כך נבוף? הוא באמת חשב שזה מה שירתיע אותי, שהוא ערפד ערבי שמתעורר רק בלילה, מתעופף על האיקליפטוסים של תל אביב כדי למצוא יהודייה כשרה ולמצוץ

את דמה?

הוא המשיך ב-ב', עוד פעם בלי סמיילי, דלת! סמיילי. הגיע הזמן.

"עבד?!?" סימן שאלה, סימן קריאה, סימן שאלה. בתוך עצמי.

הוא חיכה. זה מה שעבדים עושים, כנראה, חשבתי. מחכים, להפעלות.

"אני אוהב שמשפילים אותי עמו כלבלב". סמיילי.

זיהיתי שהוא במצוקה, שהוא רוצה להיות עבד כאן ועכשיו.

אמרתי לעצמי, יורד גשם בחוץ, אני פנויה הלילה, it was meant to be,

"אז יש לנו עסק עם עבד" נקודה. ככה מדברים עם עבדים.

סמיילי. אז הוא בעניין?

"ע" סימן קריאה, "ב" סימן קריאה, "ד" סימן קריאה. "אתה עבד!"

שני סמיילי,

מוזר.

"אתה תעשה מה שאני אגיד לך, ברור?"

"כן" סמיילי.

"כן מה?"

"כן גברתי"

"גברתי, הא?"

ערב גשום והנה אני מוצאת בן אדם שיודע לקבל, שיודע להכיל, שמבין מה זאת אינטימיות. רק

הוא ואני, אני והוא, אני קובעת, הוא מבצע, give and give, take and take...לא משנה..יונג

ויאנג, ביחד, משלימים.

"ארצה עבד, ארצה".

סמיילי

"רד על הברכיים, עם הראש שלך בין הרגליים שלי. לא תתנהג יפה, תקבל הצלפה מהשוט".

סמיילי כפול.

"לקק את כפות הרגליים שלי"

סמיילי

"עם רוק אפס, מה לא ברור? הרבה רוק או אפס?"

סמיילי

"ברור?"

"כן" סמיילי

"כן מה?"

"כן גברתי" סמיילי

"עם הרבה רוק, אמרתי! עכשיו לקק לי הכוס.

אנה: (מנסה לעצור את המשך ההתפרקות של האישה במחשב) אוקיי.

אישה במחשב:

"בעצם מתחשק לי לצקת, בוא תתכבד מהחור של התחת שלי, עם הלשון עמוק בפנים, טעים?".
 "סמיילי". "לא מדברים בפה מלא! אני אחרוז ממנהגי ונעבור לקינוח. בוא יא מוצץ, תשכב, תשכב, תתכוונן, כן תתכוונן לעמוד ממש ממתחת, אני משתינה". סמיילי.
 "זה יותר גבישי שאני במחזור, הא?, צריך קיסם?" סמיילי. "הזין שלך עומד כמו טיל ומרטיב?
 משהו הרשה לך לטפטף? מניאק! קבל סטירה על התחת, עונש! קבל הצלפה ועוד אחת ועוד אחת, ועוד אחת. אוי זה טוב, הא. תצרח! אני לא שומעת אותך, מניאק! אוי, אתה רוצה להוריד את הסמיילי המזוין שלך? בוא נוריד אותו. בוא שב על ארבע, כן, יופי. הא אתה כבר על ארבע, לא משנה, פסק את הרגליים, תכניס את העכבר לתחת, אני מכניסה לך את העכבר לתחת, קבל את המקלדת, איזה מנהרה נפתחה, אוי, הקטר הבא, הקטר בא למנהרה של סמיילי, הא, אפס. צ'יקי צ'יקי צ'ה, צ'יקי צ'יקי צ'ה, צ'יקי צ'יקי צ'ה על הפסים, הנה באה הרכבת וכולם נוסעים, יופי, עכשיו קח סכין, זה טוב הא, תוריד את הסמיילי המזוין שלך, תוריד. יופי, אפס, יופי. הא. הא. הא. הא!!!!!!!!!!!!!!"

האישה במחשב נופלת מהכסא ונשארת בפוזיציה בעייתית.

אישה במחשב: מישהו יכול לעזור לי?

השכן קם לעזור לה. המבטים שלהם מצטלבים. היא מנסה לנשק אותו, הוא נבהל וחוזר אל מקום הישיבה שלו.

בשלה: בכל קשר יש ups and downs. אני מבינה שאחרי הסשן הוא היה צריך זמן להירגע, אבל שבועיים? אפילו לא סמיילי אחד בפורום הכללי? קשר, קשר הוא אמר שהוא רוצה, הא? פאק, אני הייתי כאן בשבילו. מה אני יעשה עם הקעקוע הזה עכשיו?
 (האישה במחשב חושפת את קעקוע של סמיילי על גבה)

סורי.
אני מפרמטת.
קונטרול אלט דליט.

אנה מכה בגונג

אנה: תודה. תרגיל.

תרגיל נשימות.

לאחר התרגיל, אנה פונה אל השכן ומנסה לדובב אותו.

השכן: הזמינה לי משטרה הבת זונה. דפקו פה על הדלת, שוטרת שמנה מסריחה זונה ועוד איזה שוטר. שאלו אותי אם אני זה ששבר לה את הדלת. עניתי להם (רחמים בעיניים) "מה פתאום? נו...באמת. מי זאת אסתר מקומה מתחת? צק..צק..צק... סיפור עצוב נורא. הרשויות מכירות... ניצולת שואה, משתינה במסדרון, מסכנה". החתימו אותי והלכו. למי יאמינו – למי שיש לו פרקט בדירה או למי שיש לו שקיות של זבל בסלון? מאותו יום כל פעם שראיתי אותה עומדת בחלון וצועקת בלי בגדים, אפילו עוד יותר עלה לי הלחץ דם. לא מהכוס היהודי והמסריח שלה, מה פתאום? קיבלתי את הסעיף מהזיכרון, מהזיכרון שלי ממנה. השואה הפרטית שהיא העבירה אותי. מילא צועקת המשוגעת ועוד בעירום, אבל שוטרים? אליי הביתה? ועוד מספיק תחמנית כדי להתלבש כשהם באים שלא יגלו שהיא בת זונה משוגעת? פתאום תפסה מודעות? כתבתי מכתב לפסיכיאטר העירוני, התקשרתי לעובדת הסוציאלית, אמרתי להם "אני אזרח שאכפת לו, יש כאן מישהי שיורדת מהפסים ולאף אחד לא אכפת, זה ייגמר רע". באה הסוציאלית הזונה לבדוק, אסתר לא פתחה לה. סוציאלית עלק, רשויות רווחה עלק, הודיעו לי שאם היא לא עושה משהו פיזי למישהו, היא לא מהווה סכנה לציבור או פגיעה ממשית באיכות החיים של האזרח הקטן, לא צריך לאשפז. סעמק. לא לשלם ועד בית עשרים שנה ואחר כך עוד לתלות שלט על הלוח מודעות "נא לתקן את הצינור בכניסה"? זה סוציאלי? להשתין במסדרון ולצעוק לוועד הבית, שהוא במקרה אני, שהמסדרון מלוכלך? זה רווחה? לצרוח עשר שעות כל יום ליד החלון שלי ועוד להזמין לי משטרות? זה התחשבות באזרח הקטן? אמרתי לזונה מהשירות הפסיכולוגי "תאמיני לי, היא רוצה יחס בכוח". "היא גם תקבל", את זה לא אמרתי. יום אחרי התקרית עם הדלת, בא השכנה הזונה מלמטה אמרה לי שאסתר תפסה אותה בחדר מדרגות ואמרה לה שאני רוצה לרצוח אותה. ואני בכלל רציתי רק שתהיה בשקט. עשר בלילה היא צורחת עוד פעם. לא שומעים אפילו מה, מדברת בלי הפסקה, משהו על רוצח ועל משה (מסמן שזה הוא), צורחת על זה שוועד הבית התארגן עם פז גז, צורחת שמנסים להרעיל אותה. עכשיו היה אצלי לקוח, הוא והכלב שלו נבהלו רצח. שרט לי את הפרקט האפס, הכלב. מי זה צועק שם? אמרתי לו תגביר מהר את האם.טי.וי, אני יורד שנייה למטה, כבר חוזר. חסמתי את העינית ודפקתי לה בדלת הפעם בעדינות, פתחה, ראתה אותי, סגרה, שמתי רגל. צרחה.

"אסתר, זהו, זה נגמר!, אסתר, זהו, זה נגמר!"
 היא התחילה לצרוח "רוצח, רוצח, הנה הוא בא"
 "אסתר, אני דירה מעלייך, החלון שלי מעל המרפסת שלך, זה מפריע לי לביזנס, מילא את בעירום,
 אבל תשתקי"

"רוצח!" לא מפסיקה והעיניים שלה מתחילות להסתובב. אני כבר מכיר את המשחק הזה.
 אמרתי לעצמי אני לא מרפה עכשיו, לא מרפה, לא צריך אצלי בחלון מישהי שתזכיר שרע פה,
 מספיק רע בלעדיה. לא עכשיו, אני לא פורש.
 "תסגרי לפחות את התריסים, אסתר. זה מבריח את הלקוחות. אני רוצה להתחרפן, אני עושה את
 זה בתוך הבית שלי, לא כולם צריכים לראות לי את הבולבול".
 "אתם באם להרוג אותי, רוצחים, רוצחים, גוועלד" ראיתי שאין ברירה, תפסתי אותה בשתי
 הידיים, נתתי לה סטירה והסתכלתי לה בעיניים.
 (עושה פרצוף של משוגע)
 "בדידות זה הסיפור שלך? את לא לבד".

חשבתי שהיא הבינה. כי היא התבלבלה, ראתה שמישהו קלט אותה, שיש עוד משוגע בבניין.
 הכחישה. "יש לך עיניים של רוצח, אתה, באת להרוג אותי".
 "אל תזרקי לי רעיונות לראש, אסתר. אני ככה קרוב.
 מה קרה כבר לא מרגישה מיוחדת? שואה זה רק שלך? למה מי נתן לך בעלות? אפשר גם להשתגע
 בלי שואה". ואז סובבתי לה את היד ואמרתי
 "אם מישהי שאומרת שהיא מהשואה כל הזמן צועקת לך באוזן שאתה בא לרצוח אותה, אתה גם
 יכול להפוך למשוגע, כן משוגע, את רואה מה זה? זה שואה אבל קשר עקיף".
 המשיכה לצרוח.

הדבקתי אותה לקיר ואמרתי לעצמי, די, איט איז נאו או נבר. "הכול שקר, יא חביבתי, כולם
 יודעים, די להכחיש! יש לך פאק באמינות. את לא ניצולת שואה, שואה זה לא תירוץ. מהשירות
 הפסיכולוגי אמרו, סתם התחרפנת, לא באמת היית בשואה, אז בעלך מת, אז מה קרה? בלי
 טראומה, בלי גטו, בלי רעב, בלי גזים, סתם...מתחזה, סחורה סוג ב', אין לך באמת שום קשר
 למשפחות, אסתר, יש בדידות ויש משרפות, זה שני דברים שונים. כולנו בודדים, זה לא סיפור
 גדול, לא כולם נכוים מזה כמוך, תתבגרי".

היינו קרובים, ממש קרובים, היא הסתכלה לי בעיניים מפוחדות, לא יודע דבר הוביל לדבר.
 והתנשקנו.

משהו נפתח.

"לא זיינתי כבר שבעה חודשים, אסתר, שבעה! שום דבר, את יודעת באיזה לחצים אני נמצא?
 קיבלתי איזה מחלת מין שרק עכשיו נפטרת ממנה אז אני כל התקופה הזאת עמדתי בחלון
 וצעקתי לכולם שיש לי מחלת מין? אני בין עבודות כבר שבע שנים, אסתר, אז אני משתין
 במסדרון כדי שכולם יגלו שאני מבואס? אימא שלי אמרה לי שספרות כלבים זה לא מקצוע, אז
 מה מעכשיו אני מחטט בזבל של השכנים שלי, להראות לכולם שרע לי? הא? הא? הא?"

היא סוף סוף שתקה.

ואז הבנתי.

השכן משנה אסטרטגיה ומתמסר לשיגעון

"הם באים להרוג אותנו. הזונה מהסוציאלי היא מהגסטפו. בכל בגללה" אמרתי לה.
היא חייכה.

"באו לשים עלינו גזים אסתר, הא?" מכוונים אלינו רובה כשאנחנו עם הגב, אסתר. הכול בגלל היטלר". מצטער, אסתר, שהייתי באנטי, לא הבנתי באמת. עכשיו הכול פשוט, יש את מי להאשים, אסתר, כולם נאצים, אנחנו ביחד בזה. אסתר. כולם נאצים. כולם נאצים, כולם נאצים!

כולם בעידודה של אנה חוזרים על המנטרה "כולם נאצים, כולם נאצים". אנה מכה בגונג. שלימוביץ' שהשתחרר מעט, מוציא שוב מהתיק את טייפ המנהלים שלו ומגיש אותו לשכן. הוא מוציא את הדף ושר את חלקו השני של השיר.

שלימוביץ':

בא לי אוגר, אוגר, כן אוגר

כי היום זה היום

בא לי תנין

בא לי ארנב

בא לי אריה

ובא לי שועל. זה לא מתחרז אבל ככה בא לי.

בא לי מתי?

בא לי לאן?

בא לי כיצד?

בא לי היכן?

בא לי ברור

בא לי מופשט

בא לי מהר

בא לי לאט

בא בבלבול

בא ביציב

בא לי אאוט סיידר

בא לי מגניב

בא לי אין

בא לי אאוט

בא לי איסט
 בא לי סאוט
 בא לי אהבה
 בא לי בדידות
 נעים לי לבד
 לפעמים בא לי למות
 בא לי שלא יבוא לי
 בא לי שבא
 בא לי סולידי
 בא לי מסיבה.
 בא לי לפאודר
 בא לי לווקס
 בא לי וולוט
 בא לי לפוקס
 בא לי גולף
 בא לי רנואר
 בא לי גזית
 בא לי ללכת לשופינג בכיכר
 בא לי חשוך
 בא לי מואר
 בא לי אינטימי
 בא לי מה זה מנוכר
 בא לי אורבאני
 בא לי בכפר
 בא לי אורגאני
 בא לי לטחון שישליק בשר
 בא לי ווי
 בא לי זד
 בא לי אלף
 בא לי בית
 בא לי,
 בא לי
 בא לי.
 ווי,
 ווי,
 ווי.
 ווי, כמה בא לי.

אנה מכה בגונג.

אנה:

אני אנה מוסינזון – שם נעורי אימי. אנה מוסינזון זימאן, שם נעורי אבי, שם משפחתה, שם משפחתי. "זונה פולניה!" אמרו הזימאנים על מוסינזון, "זונה פולניה" אמרו והיא, היא הייתה חלשה מדי מלהגיב. אנה מוסינזון זימאן, בחרתי לשמור את שם ילדותה של אימי. אנה מוסינזון זימאן - מתחברת לחולשה ולזנות.

אם כן - אני, אנה מוסינזון - זימאן – טראוב-ברגמן – אבוטבול. כן, אבוטבול. אני בעד אינטגרציה, גם אם אנחנו חיים בנפרד וגם אם "מר אבוטבול" או שמא "אדון אינסטלאטור" בחר את הבחירות שלו וזה בסדר, לא כולנו קיבלנו את אותן הזדמנויות...

אני כן מדברת אנגלית. כי אני גם קצת מאריזונה וחשוב לי לשמור על הקשר איתה. אנחנו קצת מפה וקצת משם, יהיו שיגידו שאנחנו הפכנו להיות אמריקנים בקונוטציה שלילית, אבל לי אין בעיה, להגיד שאני קודם כל אמריקנית ורק אחר כך ישראלית, יהודיה מוסינזון - זימאן – טראוב-ברגמן – אבוטבול, כל עוד אני בחרתי להגדיר את הסדר הזה. וקודם כל אני אישה. ואני אוהבת להיות אישה.

And that's the whole idea....! ID? IDEA!

הכול מתחבר. אתם באתם לכאן לברר מה איתה, עם ה-ID שלכם, לאן היא נעלמה? באתם לכאן להעמיק עם עצמכם את הדיאלוג לגבי מי אתם – דרכי. נשימת אנחה טובה וגדולה – אני מרגישה שאנחנו צריכים את זה...

מאחורי הכסאות של כל אחד מכם, אם תסתכלו היטב, תמצאו תמונה של חיה, איזו חיה? באשר לחיה, האם אני מתחבר אליה? האם עצם הבחירה שלי לשבת במקום כזה ולא במקום אחר מביאה אותי לחשוב שהחיה הזו בחרה בי? האם יש בי איזו חיה שמשתוקקת לפרוץ החוצה?

ובכן על איזו חיה אני ישבתי – קרקל! אוי, סליחה, קרקל, אני מקווה שלא כאב לך. קצת הומור רבותי, קצת הומור... לא הרג אף אחד... יופי! קרקל – איזו חיה היא קרקל? אני קרקל חתולי או קרקל מצוי? אני חתולה? האם אני חסרת מעצורים או מרוסנת? האם אני ציידת או שוחרת שלום?

הנה יש לי פרווה צפופה וקצרה, הנה אני מתלקלקת, הנה גופי גמיש, איזה רגליים ארוכות יש לי, אולי אלקק את עצמי קצת, קצת להתענג, מה קרה? הנה הגפיים האחוריות שלי גדולות מהקדמיות והזנב הוא ארוך, ארוך כל כך. הנה האוזניים שלי דקות, מחודדות, מיאו, הבחנתי במשהו, בצבי? הנה הן זקורות. ברח. אמתין מעט. אטפס על העץ, שם אהיה בטוחה. אנמנם מעט. גררר... חחררר... בוקר!! אני רעבה! יש מכרסם בסביבה? ארנב? אייל צעיר? הנה זוחל קטן, חרק, אסתפק בזה, דיאטה כפויה. למישהו יש כאן תרנגול? אנה רעבה! אני כל כך רעבה. יש כאן זכר להזדווג איתו? בתקופת הייחום אנחנו יכולות להיות עם כמה, מיאו, מיאו.

אני אנה, קרקל, אני אנה הזונה, שליחה, אנה... אבוטבול האינסטלאטור, אני אנה במחסום
ציפרלקס, אנה מוסינזון זימאן זונה פולניה...אנה...שליחה... שליחה...

אני לא יודעת אם אני אמשיך את הסדנאות האלה, מי יודע?
אולי דברים ישתנו, כמה נהדר שהדברים נזילים, לא?

**אין להציג, לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר
מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך אחרת כל חלק שהוא מהמחזה. שימוש
מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול במחזה זה אסור בהחלט, אלא**

באישור מפורש בכתב מהמחזאי. אוקטובר 2007 . ©